

Phần 8

Chương 22

Cassie thu dọn rồi đóng gói vali nhưng vẫn chưa rời khỏi nhà trọ. Cô nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ điện tử đặt giữa hai chiếc giường và có thể nghe tiếng nó tích tắc trong đầu, tựa như đang thúc giục cô đưa ra quyết định.

Ba lô của Spencer đang giấu dưới giường. Liệu đó có phải tên thật của anh ấy không? Anh ấy bị làm sao mà lại có những vết sẹo khủng khiếp như vậy? Cô tưởng tượng ra các hình ảnh bạo lực và cảm thấy có thứ gì đó biến đổi bên trong mình.

Scarlett đang xem chương trình *Nhà thám hiểm Dora* dành cho thiếu nhi, nằm sấp, chống tay đỡ cằm. Con bé gần như đã xem hết các tập phim nhưng vẫn thấy thích thú. Có lẽ bọn trẻ thích cảm giác biết trước chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Cassie chộp lấy cái ba lô và bắt đầu tìm kiếm, lục lọi từng ngăn khóa. Cô tìm thấy một cuốn sổ ghi chép và mang nó vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, ngồi lên bồn cầu, vạt vấy tạo thành chiếc võng giữa hai chân. Cô mở cuốn sổ. Một bức ảnh rơi ra nền gạch. Cassie nhặt lên. Bức ảnh chụp một phụ nữ trẻ, da nâu, rất xinh đẹp hai tay đang ôm một bó hoa. Cassie cảm thấy nhói nhói một nỗi ghen tuông vô cớ mà không hiểu tại sao.

Cô kẹp tấm ảnh vào giữa cuốn sổ, thẳng lưng, rồi lật lại từ trang đầu. Trang bìa đầu tiên có viết một cái tên: Audie Spencer Palmer. Bên dưới có một nhãn giá và một nhãn đề: *Three Rivers FCI*.

Các trang giấy đầy ắp chữ viết tay nhỏ, ngoằn ngoèo và rất khó đọc. Cassie khó khăn lắm mới hiểu được vài câu. Nghe có vẻ như một bài thơ với các cụm từ kiểu “nhận thức về sự thật” hay “thiếu hụt lòng trắc ẩn”, đại loại thế.

Rút điện thoại ra, cô lần tìm số trên một trang xé ra từ danh bạ. Giọng một phụ nữ trả lời, cứ như đang đọc kịch bản viết sẵn.

“Xin chào, bạn đang gọi điện tới Lực lượng Ngăn chặn Tội phạm Texas - mọi cuộc gọi đều được giữ bí mật. Tên tôi là Eileen. Tôi có thể giúp gì cho bạn.”

“Các cô có phần thưởng cho người báo tin không?”

“Chúng tôi có các khoản thưởng bằng tiền cho người cung cấp thông tin giúp bắt giữ và cáo buộc nghi phạm trọng tội.”

“Bao nhiêu?”

“Nó phụ thuộc vào mức độ nghiêm trọng của hành vi phạm tội.”

“Nhiều nhất là bao nhiêu?”

“Khoảng năm ngàn đô.”

“Nếu tôi chỉ chỗ một tù nhân vượt ngục thì thế nào?”

“Anh ta tên gì?”

Cassie chân chừ. “Tôi nghĩ anh ta là Audie Spencer Palmer.”

“Cô nghĩ à?”

Cassie liếc ra phía cửa khóa kín, thay đổi suy nghĩ.

“Cô có muốn cung cấp tên của mình không?”

“Không.”

“Audie Palmer bị truy nã trên toàn liên bang. Nói cho tôi biết cô đang ở đâu. Tôi có thể cử vài cảnh sát tới đón cô.”

“Cô đã nói cuộc gọi được giữ kín.”

“Làm thế nào chúng tôi gửi phần thưởng cho cô nếu không biết tên cô?”

Cassie dừng lại.

“Có gì không ổn à?” Eileen hỏi.

“Tôi đang suy nghĩ.”

“Cô đang gặp nguy hiểm đấy.”

“Tôi sẽ gọi lại cho cô sau.”

“Đừng cúp máy!”

Chương 23

Trên đường lái xe về Houston, Moss luôn mở cửa sổ và bật đài thật to. Không phải nhạc quê hương. Anh thích nghe nhạc blue cổ điển của phương

Nam với nỗi đau đớn, sự cứu rỗi và người phụ nữ đã làm tan vỡ trái tim. Cuối buổi chiều, anh đứng lại trước nhà thờ Tin Lành sơn trắng với cây thánh giá gỗ treo trên bức tường phía trước, bên trên có dòng chữ: ĐỨC CHÚA KHÔNG CẦN THAN VẤN.

Anh đậu xe trong bóng râm của cây du xiêu vẹo với thân cây cong queo và bộ rễ cày lên trên vỉa hè xi măng như đang trải qua một trận động đất chậm chạp nhất. Nhà thờ khóa cửa, nên anh đành men theo lối đi nhỏ bên cạnh, tới một căn nhà khung gỗ, tường bằng gạch xi măng, mát mẻ hơn vì có nhiều cây cối.

Hoa được trồng thành từng luống gọn gàng với các cạnh được xới thẳng bằng xẻng.

Moss gõ cửa. Một phụ nữ to béo xuất hiện phía sau cánh cửa, tay chống gậy.

“Tôi không mua gì đâu.”

“Bà là bà Palmer à?”

Bà sờ soạng đeo chiếc kính có gắn dây quàng quanh cổ. Nhìn thẳng vào anh. Moss lùi lại, tránh làm bà sợ hãi.

“Cậu là ai?”

“Tôi là bạn của Audie.”

“Người kia đâu?”

“Người nào?”

“Người gõ cửa vừa nãy. Anh ta cũng nói là người quen của Audie. Tôi không tin anh ta và cũng chẳng tin cậu.”

“Tôi là Moss Webster. Audie chắc có nhắc đến tôi trong thư. Tôi biết cậu ấy vẫn viết thư cho bà hằng tuần.”

Bà ngập ngừng. “Làm sao biết được đó chính là cậu?”

“Audie nói sức khỏe bà không được tốt lắm, thưa bà. Cậu ấy còn nói bà cần được ghép thận. Bà thường viết thư cho cậu ấy trên giấy màu hồng có viền hoa xung quanh. Bà có một đôi tay rất khéo, thưa bà.”

“Giờ cậu còn tặng bốc tôi nữa đấy,” bà nói, rồi chỉ cho Moss đi vòng ra phía sau nhà.

Chăn màn bay phấp phới trên đầu lúc anh rẽ qua góc tường của căn nhà. Bà gọi với ra từ trong bếp, đưa cho anh bình nước chanh cùng hai cốc thủy tinh mang ra chiếc bàn ngoài trời phủ đầy vỏ hồ đào. Bà vội phủi sạch nó và Moss để ý thấy vết bầm tím xấu xí trên cánh tay bà trông như bong bóng bằng máu mắc kẹt dưới da.

“Đây là lỗ rò,” bà giải thích. “Tôi phải lọc máu hai lần một tuần.”

“Thật tồi tệ.”

Bà nhún vai thản nhiên. “Mọi thứ cứ dần rời bỏ tôi kể từ khi tôi có con.”

Moss nhấp một ngụm nước chanh, chua đến nỗi anh phải nhăn nhó.

“Cậu đang tìm kiếm khoản tiền đó hả?” Bà hỏi.

“Không, thưa bà.”

Bà mỉm cười gượng gạo. “Cậu có biết bao nhiêu người đã tới thăm tôi trong suốt mười một năm qua không? Vài người mang theo ảnh, một số lại mang giấy xác nhận và bảo là Audie đã ký. Số khác thì dọa dẫm. Có người còn đào cả sân nhà tôi lên, ở ngay đằng kia kia.” Bà chỉ vào góc cây hồ đào.

“Tôi đến đây không phải vì số tiền đó.”

“Vậy cậu là thợ săn tiền thưởng à?”

“Không.”

“Lý do gì cậu phải ngồi tù?”

“Tôi đã làm một số việc không lấy làm tự hào.”

“Ít nhất cậu cũng thừa nhận nó.”

Anh rót cho mình cốc nước chanh khác. Nước đá lạnh để lại một vòng tròn nước đọng trên mặt bàn gỗ. Anh vẽ một vòng tròn khác và gạch một đường thẳng ngăn giữa chúng.

Bà Palmer bắt đầu trở nên ủy mị khi nói về chuyện Audie giành được học bổng trong trường đại học và đã chăm chỉ học hành để trở thành kỹ sư ra sao cho đến khi Carl phá hủy tất cả.

“Hiện giờ Carl ở đâu?” Moss hỏi.

“Chết rồi.”

“Bà đang nói theo nghĩa đen hay nghĩa bóng?”

“Đừng có chơi chữ với tôi,” bà nạt nộ. “Một người mẹ sẽ biết nếu đứa con của mình đã chết.”

Moss giơ tay lên. “Tôi biết bà đã nói mọi chuyện với cảnh sát, bà Palmer, nhưng có điều gì bà chưa kể với họ không? Những nơi mà Audie có thể đến. Hay bạn bè cậu ấy chẳng hạn.”

Bà lắc đầu.

“Còn bạn gái cậu ấy thì sao?”

“Người nào?”

“Cậu ấy có một tấm ảnh luôn mang theo bên người. Cô ấy rất dịu dàng, nhưng cậu ấy chưa bao giờ nói về cô ấy - ngoại trừ lúc ngủ mơ. Tên cô ấy là Belita. Chỉ duy nhất một lần tôi thấy Audie nổi nóng là khi có người ăn cắp bức ảnh đó.”

Bà Palmer có vẻ suy tư. Trong một thoáng, anh tưởng bà nhớ ra điều gì đó, nhưng rồi lại thất vọng.

“Tôi chỉ gặp nó hai lần trong suốt mười bốn năm - một lần là lúc nó hôn mê và bác sĩ bảo nó sắp chết. Rồi họ nói não của nó bị ảnh hưởng nặng do viên đạn găm vào đầu, nhưng thằng bé đã chứng minh họ sai lầm. Tôi gặp nó lần hai lúc nó bị kết án. Thằng bé đã bảo tôi đừng lo lắng. Làm sao một người mẹ lại có thể không lo lắng được chứ?”

“Bà có biết tại sao Audie bỏ trốn không?”

“Không, nhưng tôi không tin thằng bé lấy số tiền đó.”

“Cậu ấy đã thú nhận.”

“À, nếu nó làm thì chắc chắn phải có lý do.”

“Lý do à?”

“Audie không bao giờ làm gì mà không có kế hoạch trước. Nó thuộc tuýp người có đầu óc. Thông minh. Nó không cần sống nhờ ăn trộm của ai cả.”

Moss ngược lên nhìn bầu trời, ánh sáng đang nhạt dần, ba con chim sải cánh hần hờ trên đó giống đàn vịt bị treo trên bức tường trắng. Bà Palmer vẫn tiếp tục huyền thuyên. “Nếu cậu tìm thấy Audie, nói với nó là tôi rất yêu nó.”

“Tôi tin là cậu ấy biết rõ, thưa bà.”

Lúc rời khỏi sân nhà thờ, Moss để ý thấy một gã đứng xa xa bên kia đường. Mặc bộ đồ màu đen, kích cỡ quá nhỏ, gã có mái tóc màu nâu xỉn như bùn mọc tràn xuống cả tóc mai và chòm râu, trông giống dây đeo mũ bảo hiểm. Một túi nhựa mềm treo lủng lẳng trên vai, khóa bị hỏng, Lộ ra cái lỗ màu đen bên trong.

Gã đang ngồi xổm dưới gốc cây, một tay ôm gối, một tay búng tàn thuốc. Moss sai bước sang đường. Gã ngược nhìn anh rồi lại cụp mắt quan sát đàn kiến đang bò ngang qua chân gã. Thình thoảng gã gi ngón tay xuống, tạo ra vết hằn trên nền đất bụi. Bầy kiến chạy tán loạn, rồi tụ lại. Thổi phù phù vào điều thuốc, gã gi đầu lửa đỏ vào sát bầy kiến, quan sát đám côn trùng giãy giụa vì hơi nóng. Vài con đi phía sau tỏ ra hung hăng, muốn chiến đấu. Số khác cạ nhấc và có chạy mau để cứu chữa phần cơ thể bị hủy hoại của mình.

“Tôi có quen anh không?” Moss hỏi.

Gã ngược bên, để khói thuốc bay ra từ khước miệng, rồi rướn cặp mắt âm đạm, gần như âm trầm nguy hiểm lên. “Tôi cho là không.”

“Anh đang làm gì ở đây?”

“Giống anh thôi.”

“Tôi không nghĩ thế.”

“Chúng ta đều đang tìm kiếm Audie Palmer. Chúng ta nên lập thành một nhóm. Chia sẻ thông tin. Hai cái đầu vẫn tốt hơn một cái đấy, anh bạn.”

“Tôi không bạn bè với anh.”

Gã ta cắn móng tay, Moss tiến lại gần hơn. Gã đứng lên. Cao hơn Moss tưởng, chân phải duỗi về sau, chéch sang trái trong một tư thế và góc độ của người có võ thuật được đào tạo bài bản. Đồng tử của gã giãn ra gần như phủ kín giác mạc, lỗ mũi phập phồng.

“Anh có làm phiền bà Palmer không?”

“Không hơn gì anh.”

“Tôi muốn anh để bà ấy được yên.”

“Tôi sẽ nhớ kỹ trong đầu.”

Moss cố không nhìn gã lâu. Anh biết mình sẽ thua. Thay vào đó, anh muốn tránh gã càng xa càng tốt và không bao giờ phải bận tâm về người đàn ông này nữa. Đồng thời, anh lại có cảm giác chuyện đó sẽ không xảy ra. Giống như kiểu

lật sang một trang sách mới và biết chắc sẽ tệ hơn, nhưng vẫn cứ phải đọc mới biết được kết thúc.

Chương 24

Urban Covic là một ông chủ hào phóng, rất tôn trọng Audie và trả lương hậu hĩ. Bất cứ khi nào Urban đến miền Nam California, ông ta đều được kính nể. Chỗ ngồi tốt nhất được đặt trước ở các nhà hàng, cửa Tòa thị chính luôn rộng mở và không có nhiều rắc rối. Tuy nhiên, bất chấp danh tiếng và sự giàu có, Urban luôn có cảm giác mọi người ghê tởm mình. Ông ta không đẹp trai. Chúa cho ông ta một cơ thể béo lùn với dáng đi lạch bạch của con chim cánh cụt cùng đôi mắt óc nhồi. “Đáng lẽ tôi nên được sinh ra với vẻ đẹp trai và sự ngu dốt, nhưng tôi lại xấu xí và khôn ngoan,” một lần ông ta nói với Audie như vậy. “Tôi thích thế hơn.”

Những kẻ bắt nạt Urban thời trẻ đều bị buộc im lặng hoặc trừng phạt thích đáng. Cuối cùng, ông ta đã tập hợp được vài phụ tá đắc lực để làm những công việc nặng nhọc, hầu hết đều là anh em họ hoặc cháu họ, những kẻ thiếu đầu óc, nhưng thừa hiểu phải dùng cơ bắp thế nào.

Urban có một dàn xe, đều là nhãn hiệu xe của Mỹ, vì ông ta cho rằng đó là trách nhiệm đối với đất nước khi tạo thêm công ăn việc làm cho người dân. Audie đón ông ta mỗi sáng, Urban nói cho anh biết cái xe nào cần rửa và lấy ra khỏi nhà xe. Urban luôn ngồi ở ghế sau. Những lúc không nghe điện thoại, ông ta thích đọc truyện cổ Hy Lạp, hay trích dẫn các tiêu đề báo - không phải *Thời báo Los Angeles* hay *Diễn đàn San Diego* - mà là các báo lá cải với tựa đề như bắt cóc người nước ngoài, vụ sây thai của người nổi tiếng hay có người nhận nuôi lũ khi con.

“Đất nước này thật hỗn loạn,” ông ta bình luận, “và nó sẽ còn kéo dài nữa.”

Ông ta cũng kể cho Audie nghe về chuyện khiến bản thân phải rời khỏi Las Vegas là bởi ủy ban Kiểm soát Trò chơi Nevada đã “quá cứng rắn” và hầu hết lũ cướp đều phải dạt ra vùng ven, điều hành gái mại dâm cùng những trò chơi tào lao bất hợp pháp khác.

“Vì vậy tôi đã tới đây tạo ra vương quốc của riêng mình.”

Audie nghĩ đó là một cách hình dung thú vị về các nguồn thu nhập phong phú của Urban, từ các trang trại, câu lạc bộ, nhà hàng tới khách sạn.

Một tháng trôi qua. Mặc dù đưa đón Urban hằng ngày, Audie vẫn không gặp được Belita. Urban cúp máy, hỏi. “Cậu có chơi bài xì không?”

“Tôi biết luật chơi.”

“Tôi nay tôi tổ chức một bàn ở nhà. Thiếu một chân.”

“Tôi không đủ khả năng chơi cùng các ông đâu.”

“Nếu chơi dở quá thì dừng lại. Sẽ không ai ép buộc cậu.”

Audie nghĩ về việc được gặp lại Belita nên gật đầu. Anh mặc áo sơ mi mới, đánh bóng giày và vuốt keo.

Có thêm ba người chơi nữa, một là luật sư thành phố San Diego, một là doanh nhân và gã cuối cùng trông như tên cướp người Ý với hàm răng giống hệt bia mộ bị vỡ vụn, nhuộm màu vang đỏ và thức ăn thừa.

Bàn chơi bài được đặt trong phòng khách, có tầm nhìn xuyên qua thung lũng, nhưng do bóng đèn treo quá thấp và sáng rực nên Audie chẳng nhìn thấy gì ngoài hình ảnh phản chiếu của chính anh. Anh có thể nghĩ thấy mùa thức ăn đang nấu trong bếp và nghe tiếng bước chân qua lại.

Khoảng hơn chín giờ, Urban đề nghị tạm nghỉ. Ông ta nhân các chuông trên tủ búp phê và Belita liền xuất hiện, bưng theo một khay bánh sừng bò, lạc rang muối cùng món salad Texas gồm: bánh snack ngô, bơ xay với cà chua, ớt. Cô mặc váy, đeo tạp dề được buộc chặt quanh eo. Bím tóc thả dài sau lưng. Audie đã tư tưởng về cô gái này cả tháng trời và tự cảm thấy đỏ mặt vì sự hiện diện của cô. Cô không nhìn bất kỳ ai. Sau khi cô rời đi, tên cướp liếm nước sốt thịt nướng trên ngón tay mình và hỏi Urban tìm được cô ở đâu.

“Cô ấy đang thu hoạch trái cây ở nông trại.”

“Cô ta là người Mexico nhập cảnh lậu,” gã doanh nhân lên tiếng.

“Lâu rồi chúng tôi không gọi như vậy nữa,” luật sư nói.

“Vậy chúng ta nên gọi thế nào?” Doanh nhân hỏi.

“Pinatas¹,” tên cướp thô bỉ nói. “Phang thật mạnh và họ sẽ xả ra đầy người anh.”

Bọn họ cười hô hô. Audie không nói gì. Họ chơi thêm vài ván nữa. Uống rượu. Ăn. Anh vẫn giữ tỉnh táo. Belita mang thêm thức ăn tới. Tên cướp đặt tay lên đùi cô rồi trượt vào giữa hai chân. Cô co rúm người và nhìn Audie lần đầu tiên. Xấu hổ. Nhục nhã.

Tên cướp kéo cô ngã vào lòng mình. Cô vung tay định tát gã nhưng bị gã tóm lấy, vặn cổ tay cô đến khi cô bật khóc và không khách sáo hất cô xuống sàn nhà. Audie xô mạnh lưng ghế, tay nắm chặt, sẵn sàng đánh nhau.

Urban can thiệp và bảo Belita đi vào bếp.

Tên cướp hít hít ngón tay gã. “Cô ta không biết đùa à?”

“Tôi nghĩ anh nên xin lỗi cô ấy,” Audie nói.

“Tao nghĩ mày nên ngồi xuống và ngậm mồm lại,” tên cướp đáp trả. Gã nhìn Urban. “Ông chơi cô ta chưa?”

Urban không đáp.

“Nếu chưa thì ông nên làm đi.”

“Chúng ta tiếp tục nào,” Urban nói rồi chia lượt bài khác.

Vào lúc hai giờ sáng, viên luật sư và gã doanh nhân đã về nhà. Audie có một chồng chip² lớn trước mặt, nhưng tên cướp mới là kẻ thắng nhiều nhất. Urban đã uống say. “Tôi ghét trò này,” ông ta quăng lá bài của mình xuống.

“Nếu tôi cho ông một cơ hội để lấy lại tất cả thì sao?” Tên cướp nói.

“Ý anh là gì?”

“Cược tất cả một lá bài.”

“Tôi không đặt tất cả tiền của mình vào một vận thua đâu.”

“Cược cô gái kia.”

“Cái gì?”

“Cô giúp việc của ông.” Gã vốc một nắm chip rồi thả chúng rơi xuống. “Nếu thắng, ông sẽ lấy lại tất cả. Tôi thắng, tôi sẽ ở cùng cô gái đó đêm nay.”

Audie liếc vào trong bếp, Belita đang dọn máy rửa chén đĩa và lau chùi mặt kính bóng loáng. Urban nhìn xuống mặt bàn, ông ta đã thua khoảng năm, có lẽ sáu ngàn đô.

“Chúng ta nên dừng ở đây thôi,” Audie xen vào.

“Tao muốn chơi ván nữa,” tên cướp phản đối. “Mày không cần tham gia.” Mãi gã trề ra, để lộ hàm răng lởm chởm.

“Thật điên rồ,” Audie kêu lên. “Ông không sở hữu cô ấy.”

Anh nói với Urban, và ông ta lập tức nổi giận. “Cậu vừa nói gì?”

Audie cố cứu vãn. “Tôi chỉ nói cô ấy chẳng làm gì sai cả. Chúng ta đã có một buổi tối vui vẻ. Nên để chúng tôi về thôi.”

Tên cướp đẩy toàn bộ đồng chip ra giữa bàn.

“Một ván - người thắng được tất.”

Urban bắt đầu xào bài. Audie muốn hất đổ chiếc bàn và ném những quân bài theo gió. Urban chia đôi cỗ bài.

“Một ván Texas Hold'em³.” Ông ta nhìn Audie. “Cậu sẽ là Con Mèo Nhỏ hay một Đấng Nam Nhi đây?”

“Tôi chơi.”

Urban gọi vọng vào trong bếp. Belita xuất hiện. Cô rũ mắt xuống, lau hai tay vào tạp dề. Mái tóc cô tỏa sáng dưới ánh đèn trần thấp, tạo thành vòng hào quang quanh đầu.

“Các quý ông đây muốn cược mọi thứ tên bàn, nhưng tôi lại không còn chip nữa,” Urban nói với vẻ sôi nổi kỳ lạ. “Họ muốn tôi dùng cô như tài sản đặt cược.”

Cô không hiểu gì cả.

“Nếu tôi thua, một trong hai quý ông đây sẽ ở cùng cô một đêm, nhưng tôi tin chắc quý ông đặc biệt đó sẽ rất hào phóng với phần thắng cược khác của mình.” Ông ta lặp lại bằng tiếng Tây Ban Nha.

Đôi mắt cô mở to. Hoảng sợ.

“Nào, nào, cô nhớ là chúng ta đã thỏa thuận. Tôi cũng không hấp tấp từ chối đâu.”

Cô lắc đầu van nài ông ta. Urban đáp lại bằng cái giọng khiến cô lạnh sống lưng.

“Pensar en el nino!”

Audie chỉ biết nina nghĩa là thằng bé, nhưng không hiểu hàm ý câu nói đó là một lời đe dọa hay tuyên bố. Belita dùng mu bàn tay lau mắt, nước mắt nhòe nhoẹt.

“Tại sao chúng ta lại làm chuyện này?” Audie hỏi.

“Chúng ta chỉ đang chơi bài thôi,” Urban đáp. “Cậu mới là một trong những kẻ muốn ngủ cùng cô ấy.”

Audie không dám nhìn Belita. Cô rụt vai lại, cố duy trì chút tôn nghiêm nào đó, rời khỏi bàn, nhưng hai chân run rẩy lúc cô đi vào bếp.

“Tôi muốn cô ta ngồi xem,” tên cướp phản đối.

Urban bảo cô quay lại và bắt đầu chia bài. Audie lấy được quân bảy và quân K. Vòng cược thứ hai được chín điểm, một quân Q và quân bảy khác. Các quân bài của vòng cược thứ ba, thứ tư đã được chia. Audie nhắm mắt lại rồi mở ra: một quân át và một quân bảy nữa.

Urban không để họ phải chờ lâu. Ông ta có hai cặp. Họ nhìn Audie. Ba con bảy. Tên cướp sung sướng. “Sao các quý cô này lại xinh đẹp đến thế nhỉ - nhất là khi họ đi thành bộ ba?”

Audie nhìn chăm chăm vào ba quân Q lên mặt bàn, dạ dày anh co thắt. Không phải đau lòng do mất tiền, mà vì vẻ mặt của Belita - không đau khổ, không kinh ngạc, không giận dữ, mà là cam chịu, như thể đó chỉ là một nỗi nhục nhã trong chuỗi ngày dài ghê tởm mà thôi.

Urban đứng dậy, vươn vai. Bụng ông ta lộ ra sau vạt áo không cài cúc. Ông ta rất thản nhiên trước việc mình bị thua. Có lẽ vào đêm khác... Vận may sẽ tốt hơn.

“Tôi hy vọng anh không hung hăng như ngựa giống,” ông ta vừa nói vừa cười áo khoác. “Tôi không muốn cô ấy bị thâm tím, hay chịu bất kỳ ngược đãi nào. Hiểu rõ tôi nói gì chứ?”

Tên cướp gật đầu. “Tôi đang ở khách sạn Park Hyatt.”

“Để cô ấy trở về đây vào trưa mai.”

“Tôi say quá rồi, không lái xe được.”

Urban nhìn Audie. “Cậu đưa họ đi. Nhớ đón cô ấy về.”

Trong suốt quãng đường xuống núi, Belita ngồi sát cửa sổ, như thể đang cố gắng thu nhỏ người nhất có thể hoặc biến mất hoàn toàn. Tên cướp cố bắt chuyện, nhưng cô không trả lời.

“Tôi biết cô nói được tiếng Anh,” gã phật ý nói.

Cô cúi đầu xuống. Có lẽ cô đang khóc hoặc cầu nguyện. Lúc dừng lại bên ngoài khách sạn, Audie nhảy ra, mở cửa sau như tài xế thực thụ.

“Cho tôi ở riêng một phút với Belita,” anh nói.

“Để làm gì?” Tên cướp hỏi.

“Thu xếp thời gian tới đón cô ấy.”

Audie đưa cô ra một phía cách xa chiếc xe. Cô ngáp ngừng nhìn anh. Ánh đèn từ sảnh khách sạn phản chiếu trong mắt cô.

“Rót một ly cho hắn. Cho thứ này vào,” anh thì thầm rồi dúi bốn viên thuốc ngủ vào tay cô, khép ngón tay cô lại. “Giả vờ ngủ với hắn. Để lại lời nhắn. Nói rằng hắn rất tuyệt. Tôi sẽ đợi.”

Một tiếng sau, Belita lên ra khỏi khách sạn, phớt lờ lời mời mọc của đám tài xế taxi. Audie mở cửa sau cho cô, nhưng cô chọn ngồi ghế phụ cùng anh. Họ lái xe đi vào dãy núi, cô không hé răng suốt mười dặm đầu tiên, tay ôm chặt lấy người. Cô nói với anh bằng tiếng Tây Ban Nha.

“Anh sẽ làm gì tôi nếu thắng cược?”

“Chẳng làm gì.”

“Tại sao?”

“Có vẻ như nó không phải là chuyện đúng đắn.”

“Anh thua mất bao nhiêu?”

“Tôi không biết.”

“Tôi không đáng chừng đó đâu.”

“Sao cô lại nói thế?”

Hai mắt cô đẫm nước và cô lắc đầu, không nói nên lời.

Ghi chú:

1. Hộp hình thú được sử dụng trong lễ hội truyền thống của vùng châu Mỹ La tin, chứa đầy kẹo và quà bên trong, được treo lên trần nhà, người tham gia sẽ bịt mắt và dùng gậy đánh vỡ nó.

2. Dùng thay tiền chơi trong sòng bạc.

3. Tên một trò chơi bài.